

ΕΠΙΒΟΛΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
(ΒΟΥΝΑΡΑΚΙ - ΜΥΤΙΛΗΝΗ)
ΜΥΤΙΛΗΝΗ 9 Σεπτεμβρίου 1932
ΧΡΟΝΙΑ 1η—ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 38

ΕΥΘΥΜΟ — ΣΑΤΥΡΙΚΟ — ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

«Δυνάμεθα να σας ερωτήσωμεν τι είδους περιπερασμούς έχετε», ήτο τὸ ἐρώτημα εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ, εἰς τὴν σημερινὴν συνέχειαν ὁ διαπρεπὴς Δέσβιος διανοούμενος καὶ πολιτευόμενος κ. Π. Χατζηβσιλείου.

— Πολλοὺς καὶ διαφόρους, ἀπήντησε μὲ μυστηριώδες κάπως ἔπος.

— Οἰκονομικὸς μήπως ;
— Ἡ ἄλγῃ δὲν με ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ. Ἴσως μάλιστα νὰ μὴ με ἐνδιαφέρει καὶ θείλου. Πνευματικοὶ εἶνε οἱ περιπερασμοί μου. Κάποιος φιλόσοφος ἀναφέρει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅσον ὑψηλότερον αἰρεται διὰ τοῦ πνεύματός του καὶ βλέπει τὴν ἀνθρωπότητα πάσχουσαν τόσοον περισσότερον ὑποφέρει καὶ πάσχει.

— Εἰσθε ἰδεαλιστής ;
— Φυσικά. Αὐτὸ δὲ εἶνε καὶ τὸ ἐλαττήριον ποὺ με ὤθει εἰς τὴν πολιτικὴν.

— Θὰ εἰσθε λοιπὸν, ὡς ἰδεαλιστής, καὶ ὑπὲρ τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος.

— Εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ μοῦ ἐπιτρέψατε νὰ μὴν ἀπαντήσω. Ὁχι εἶ' ἄλλο τίποτε ἄλλ' ἐπειδὴ θὰ ἐχρηιάζετο πολλὸς χρόνος διὰ νὰ ἀναπτύξω τὰς ἰδέας μου.

— Διατυπώνομε τὸ ἐρώτημά μας κάπως εἰδικώτερον : Ἀγαπήσατε ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν σας μὲ ἔρωτα ;

— Πῶς ὄχι ; Ἠγάπησα, ἔτος ὀλίγοι ἄνθρωποι.

— Μὲ πλατωνικὸν ἔρωτα ;

— Πρέπει νὰ σας ἀποσαφηνίσω ἓνα πρᾶγμα : Οἱ ἔρωτες εἶνε πλατωνικοὶ εἶνε τῆ μεσολαβήσαι μεσιτῶν, καταλήγουσιν ἢ μᾶλλον τείνουσιν εἰς γάμον.

— Σύμφωνοι.

— Ὁρατα. Ἐγὼ ὁμως ποτὲ δὲν ἐσκέφθην νὰ παντρευθῶ.

— Μήπως εἰσθε μισογύνης ;

— Ὁχι ἀλλὰ δὲν θέλω σχέσεις μὲ τὰς γυναῖκας.

— Σας ἐπείραξαν ;

— Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ Εὐα, διὰ τῆς παροτρύνσεως τοῦ ἀνοήτου Ἀδάμ εἰς τὸ προποτικὸν ἔμάρτημα, εἶνε ἡ ὑπαίτιος τῶν ἀνθρωπίνων δεινῶν.

— Πιστεύετε τοὺς καλογῆρους ;

— Καὶ ἂν δὲν θεωρήσωμεν ὡς γεγονός τὸ ἐν λόγῳ ἔμάρτημα θὰ μάς ἐφθάνεν ἡ μαρτυρία ὄλων τῶν συζύγων διὰ νὰ τὰς καταδικάσωμεν καὶ νὰ τὰς ἀποφεύγωμεν.

— Καὶ ὁμως ἄνευ αὐτῶν ἡ ἀναπαράγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου θὰ ήτο ἀδύνατος.

— Ἡστεύω ὅτι πρόκειται περὶ

ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ. — Εἶνε φανερόν ὅτι ἡ ἔρις αὕτη γίνεται χωρὶς τὸν ξενόδογον...

ἐπιστημονικῆς πλάνης. Ἄν ἡ ἐπισημὴ δὲν εἶχε τὴν στραδὴν αὐτὴν ἰδέαν καὶ προσεπάθει, ἴσως θὰ εἶχε φθάσει πρὸ πολλοῦ εἰς εὐχάριστον λύσιν τοῦ προβλήματος.

— Μὲ πῶς φαντάζεσθε περίπου δυνατὴν τὴν κατ' ἄλλον τρόπον ἀναπαραγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου ;

— Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ συνέντευξις σας εἶνε πολιτικὴ καὶ ὄχι ἐπιστημονικὴ.

— Δυὸ λέξεις σχετικὰς μόνον.

— Αἱ δυὸ λέξεις ἄνευ μακρῆς προεισαγωγῆς, θὰ ὑπόκεινται εἰς παρεξηγήσεις παρακαλῶ μὴ ἐπιμένετε.

— Ἔστω. Ἡ καρδιά σας λοιπὸν δὲν ἔχει ἔρωτα διὰ τίποτε ;

— ἔχει. Διὰ τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας.

— Ἐσπουδάσατε, νομίζω, ἰατρὸς ;

— Ὁχι. Ἠρχισα ἰατρικὴν ἀλλ' ἐσπούδασα Ἡσρικὴν καὶ Φιλοσοφίαν.

— Διατί δὲν ἠκολουθήσατε κα-

νὲν ἐπάγγελμα ;

— Διότι δὲν ἐσπούδασα πρὸς διοποριστικὴν χρῆσιν ἀλλὰ πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ πνεύματός μου.

— Ἐχετε γράψει κανὲν ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα ;

— ἔχω ἀλλὰ ἀτελείωτα.

— Ἄλλην ποιητικὴν συλλογὴν ἔκτός ἀπὸ τὰ «Δάκρυα» ἔχετε ἐκδόσει ;

— Ὁχι. Ἄλλὰ καταγίνομαι πάντοτε μὲ τὴν ποίησιν.

— Τί διαβάζετε ;

— Ἡ συνέντευξις δέλω κατήντησε σωστὴ ἀνάκρισις. Διαβάζω ὅτι εὖρω.

Ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ δέλωμεν μεταξὺ τῶν μᾶλλον ποικιλομόρφων διβλίων ὡς εἶνε τὸ «Δημόσιον Λογιστικὸν» ὁ «Πρακτικὸς Δικηγόρος» καὶ διάφορα γερμανικὰ βιβλία καὶ ἓνα τόμον τοῦ Σπυρ. Βασιλειάδου. Ἐρωτῶμεν, ἐνῶ φυλλομετρῶμεν τὸ Β.βλίον.

— Ἐκτιμᾶτε τὸν Βασιλειάδην ;

— Πάρα πολύ. Καὶ τὸν θαυμά-

ζω. Καὶ εἰς τοὺς στίχους τοῦ ἀλλὰ κυριώτερον εἰς τὰ πεζὰ του.

Ἐξαφνα τὸ βλέμμα μας πίπτει εἰς τὴν σελίδα 53 τοῦ τόμου «πεζὰ ἔργα» καὶ τοῦ διηγήματος «Σχοτεινοὶ ἔρωτες». Ἀναγινώσκομεν ὑπογραμμισμένην τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν πράγματι περικοπὴν: «... Ὁ ἀδελφοί μου! Ἀναπήσωμεν τὸ σῶμα καὶ ὄχι τὸ ἐνδυμα, ἀγαπήσωμεν δὲ τὰς ψυχὰς καὶ ὄχι τὸ πρόσωπον».

Ἐνῶ ὁ ποιητής, ἀσχολεῖται εἰς συναρπασίαν μὲ τὴν ἰδιαίτερόν του γραμματεῖα ἀντιγράφομεν εἰς τὸ σημειωματάρειόν μας καὶ ἄλλην ὑπογραμμισμένην περικοπὴν εἰς στίχους ἀπὸ τὴν σελίδα 208 καὶ τὸ διηγημα «ΑΛΛΑ», ἔχουσιν εὖτω: «Ἀγαποῦμε, φίλε μου, εἰνε ταχὺς ὁ θίος. Εἴμεθα πῶρ μ' ἂν στιγμὴν καὶ στάκτη αἰωνίως».

Καὶ ἐνῶ δίδει τελευταίας τινὰς ὁδηγίας εἰς τὸν γραμματεῖα τοῦ ἀποστηθίζομεν διότι δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἀντιγράψωμεν τὴν ἐξῆς θαυμασίαν καὶ ὑπογραμμισμένην ἐπίσημη μὲ κόκινες καὶ μπλε μολυβίδες περικοπὴν ἀπὸ τὸν ὑπέροχον μονόλογον τοῦ ἥρωος τῶν «Σχοτεινῶν ἐρώτων» Αἰμιλίου: «Εἴμαι εὐμερῆς... Τίς εἶδεν! Ἴσως ἡ ἰδέα μου... Ἄλλᾳ...».

Ἡτομαζόμεθα νὰ θέσωμεν καὶ ἄλλο ἐρώτημα εἰς τὸν πολιτευόμενόν μας ἀλλ' ἀφῆνης ὁ κώδων τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου παραπλευρώσεως σημανε μεσημβρίαν. Ὁ ποιητής ἐξαγαγὼν τὸ ὄρολόγιόν του ἐψέθουρισε ἀρκετὰ διὰ σήμερον καὶ ἔνευσε εἰς τὸν κλητῆρα του νὰ καλέσει τὸ αὐτοκίνητόν του, διὰ νὰ τὸν μεταφέρει προφανῶς εἰς τὰ κέντρα τοῦ Μακρυγιαλοῦ, ἀντικρυστὰ μάνικ, ὅπου συνήθως ὁ μέλων βουλευτής μας γευματίζει μὲ δρεξίν.

Τὸν ἀποχαίρομεν, τὸν εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ φεύγομεν μὲ τὸν συνάδελφον κ. Βάλην, κρατούμενοι χέρι-χέρι.

ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΙΚΗ ΕΧΘΡΟΤΗΣ

Κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ εἰκοσι ὁ κ. Παπανδρέου δὲν εἶχε καταρτίσει ὀλίκληρον συνδυασμόν. Οἱ ὀποφῆφισαι τοῦ ἀνεξαρτήτου Φιλελευθέρου συνδυασμοῦ ἦσαν πλὴν τοῦ ἀρχηγοῦ εἰ κ. κ. Βένιας Σιφναίου νῦν διευθυντῆς τῆς Τραπεζῆς Ἀνταλλαγῆς, ὁ ποιητής Στρατάκης Ἀθανασιάδης, νῦν Νομάρχης Ζακύνθου καὶ ὁ Δῆμιος Ἀκάκιος. Ὁ συνδυασμός, χάρις εἰς τὴν γενναϊοδωρίαν τοῦ κ. Β. Σιφναίου εἶχεν ἐπάρκειαν οἰκονομικὴν καὶ ἔκαμε τὰς περιόδους του

ΤΡΙΒΟΛΟΣ

ΣΥΝΑΡΜΟΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ	
ΔΕΥΘΟΥ	120
ΕΠΙΣΤΗΡΙΚΟΥ	150
ΕΠΙΣΤΗΡΙΚΟΥ Δολ.	5
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Αρχ.	2
ΟΙ ΣΥΝΑΡΜΕΣ ΠΡΟΠΑΛΕΦΘΗΝΤΑΙ	

άνετα, με πλεύσεια μέσθ συγκοινωνίας. Πλήν τού ιδιωτικού αυτοκινήτου τού κ. Σιφναίου, τού όποιου επέβαιναν έ συνδυασμός και ο υποφαινόμενος, ιδιαίτερος γραμματέας τού κ. Σιφναίου και έθελοντής γραμματέας τού κ. Παπανδρέου, ήκελεύθουν και πολλά άλλα αυτοκίνητα, με φίλους τού έν τή γενέσει τότε Παπανδρείκου κόμματος ολιγίστων εί μακαρήτηδες Στρατής Βοστανής και Μιχαήλος Τζωρτζίδης έ κ. Θεμ. Ταλιάνης και άλλοι άνθρωποι τού λαού, που είχαν σαγηνευθεί από την γλυκύτητα των λόγων τού κατατρεγμένου τότε από τού Βενιζέλου νέου πολιτικού άστέρος. Αρχηγός τής λαϊκής ακολουθίας ήτο ο κ. Εδστράτιος Περέλης (υποδηματογαστής) ένας συμπακωτής Παπανδρείκου ένθουσιασμού και αξιοδοξίας, καταλαμβάνων την καλλίτερον θέσιν κοντά εις τόν Αρχηγόν όταν ήγέρρευε διά να έπευφημεί και να ανάβει τά πλήθη, και διά να διαπληκτιζεται με τούς μπράβους των άντιθέτων τούς παρεισφύροντας δι' εύνεήτους λόγους μεταξύ τού πλήθους των όπαδών και των συμπαθούντων. Ο κ. Παπανδρέου τόν έκαμε γοστό και τόν έπαρνε κοντά του και εις τά καφενεία των χωριών που πηγαίναμε και εις τού τραπέζι όταν έτρώγαμε, πρώγμα τού όποιον έσκανδάλιζε τούς άριστοκράτας τής συνοδείας.

Μιά φορά πηγαίναμε με γκαζελίνα για την Έρεσσό, με ένδιαμέσους σταθμούς. Μας συνώδευε δέβαια αφού πηγαίναμε στην πατριδα του και ο Μιχαήλος Τζωρτζίδης, άνθρωπος σοβαρός, άδστηρός, με άριστοκρατικές κοτζαμπατζηδίστικες κοινωνικές άντιλήψεις, που έννοούσε να κρατεί εις άπόστασιν τόν όχλον και δέν καταλάβαινε πώς εινε δυνατόν να εινε μέγας άνήρ ο κ. Παπανδρέου που χασκογελοούσε με έναν υποδηματογαστή, και τού έδινε την καλλίτερη θέση κοντά του στη γαζελίνα αντί να μιλά σοβαρά με τά σοβαρά πρόσωπα τής συνοδείας. Την άπορίαν του αήτην εξεμυστηρεύθη και εις τόν μακαρήτην Στρατάρην Βοστανήν ο όποιος εύρέθη σύμφωνος. Δι' ο και άποσυρθέντες άμφότεροι εις την πρώην τής γενζινακάτου έσυννέφιασαν και δέν ειπαν μιά λέξη καθ' όλην την διάρκειαν τού ταξιδιού. Από την ημέραν εκείνην εις τούς κόλπους τού έμβρύου-Παπανδρείκου κόμματος εκηρύχθη ένας σιωπηλός πόλεμος μεταξύ των άριστοκρατικών και λαϊκών στοιχείων ο όποιος έντός θωδεκαετίας κατέληξεν σуйεπικουρόντες και τού θανάτου που έπήρε τούς αρχηγούς τής άριστοκρατικής μερίδος Στρατάρην και Μιχαήλον, εις πλήρη επικράτησιν των Δι'ικών στοιχείων.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΜΑΣ

Με την κιδάρα

Σ' έχουν χάρη κάβουρα
να πηδάς τού κάβουρα.
Σάν πηδάς μες τού γυαλό
ίντα χάρης έχω γώ ;

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

«Όπ' αγαπά στη γειτονιά
έχει περισσά χάρη
όστε πικούτσια κατελά,
όστε τόν ύπνο χάνει.»
(Αυτή την παροιμία την ένέπνευσε στις γυναίκες ή άνάγκη τής άμύνης κατά των άντζήλων των των άλλων συνοικιών. Έν πάση περιπτώσει τά έπιχειρήματα που προβάλλει, εινε αξιοπρόσεκτα, και πρό πάντων με την σημερινή άκρίθειαν των παπουτσιών).
«Όταν πάει ο γαμπρός στην πεγεννάει κι' ο κόκορας αυγά.»
(Ο Ισχυρισμός αυτός άληθεύει μόνον μετά τόν γάμον, δηλ. μετά τού κουκούλωμα τού γαμπρού. Διότι εινε πσιγνωστον ότι πολλοί προικοθηραι γαμπροί, άποκρουόμενοι, προκίχνουν εις εκπόρθησιν τής προικός μεταβίβοντες πρώτα εις την πενθεράν και δι' αυτής εις την θυγατέρα).

Ο ΔΑΪΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

(Έκδοσις Σαλιβέρου 1895,
[Υπό Δρος Κ. Α. ΑΝΤΩΝ
ΟΔΟΝΤΑΛΓΙΑ (πόνοι οδόντων)

Οί πόνοι ούτοι των οδόντων προέρχονται πολλάκις από οδόντας... διεφθαρμένους ή από ρίζας κακάς, ύπάρχει δέ τότε και μεγάλη φλόγωσις τού στομάτου, τά γούλια πρίσκονται και άποστεμάρον (οίδημα) τά μύγουλα φουσκούν, ως εάν τού στόμα εινε διαρκώς πεπληρωμένον φαγητού ή ύδατος, προς έκσφενδόνισιν δι' άστεισμόν. Εις αυτήν την φλόγωσιν να μεταχειρίζεται τά καταπλάσματα έξωθεν, να μην εκβάλλουν τού οδόντιον, εάν δέ ύπάρχει και άπνία τού ποτον λαούδανον, όποτε και έρχεται ύπνος, ώσπερ δικαίου. Εάν δέ ύπάρχει μεγάλη φλόγωσις συναπίσματα εις τούς πόδας.
(Ότι άκριβές αντίγραφο έν τής σελίδος 23)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- ΤΑΚΗ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗ. «Κουρκου και διακοπαί έν Αθήναις». Σημ. Η έν λόγφ έκδοσις, άπεδόθη εις τού προηγούμενόν μας φύλλον κατά λάθος εις τόν κ. Γεώργ. Τζωάνον.
- Γ. ΤΖΩΑΝΟΥ. «Φαρμάκι σιάζει ;».
- Π. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. «Η μουσική» ως προεκλογικόν σύγγρον.
- Γ. ΠΑΡΑΔΕΛΗ. «Η άναστάσις των τυπογραφείων».
- Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ. «Η κληρονομία τού κακού γέροντος».
- ΓΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ. «Η πατριωτική θράσις τού κ. Βενιζέλου από τού 1908 μέχρι σήμερα».
- Μ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ. «Οι Γερανοί και τά Διμενικά τμήμα Δέσφου». (Οικονομολογική μελέτη).

Σιγαρέττα
B. ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ
Π. ΚΟΥΝΟΥΣΔΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Σε κομπογιαννίτη

Ξετίναξες τούς άρρωστους
με τούς συναπισμούς σου
Ξετίναξες και τούς γερούς
με τούς λογαρισμούς σου.

Ανδρέα Δασκαράτου
ΣΤΟΚΑΣΜΟΙ

«Τά Δικαστήρια, καθός εινε σήμερα, δια μέν την Κυβέρνησιν εινε τά καλλίτερα της Τελωνεία· δια δέ τούς δικηγόρους εινε πληγές τού λαού—γαϊδάρου, άπάνου στις όποιες οί δικηγόροι—κοράκοι βόσκουνε. Διά τόν λαόν τά Δικαστήρια εινε τρύπες άπατες μέσα στις όποιες, ο λαός ρίχνει τά χρήματά του. Διά την Δικαιοσύνην εινε Νασί, μέσα στους όποιους ή θεά Δικαιοσύνη φενοκίζεται. Διά όλους-όλους, ή Δικαιοσύνη εινε προσωπίδα έμορφη, από κάτω στην όποία κρύφεται μούτρο άσχημο. Φενοκίζεται δέ ή Δικαιοσύνη όχι μόνον όταν πουλιέται και αγοράζεται· αλλά και όταν ή Δικαιοσύνη εινε έννοημένη σε τρόπον, ώστε να διαιωνίζει τές δίκες, εκοπέουσα κυρίως την άργυρολογίαν των προστρεχόντων εις τά Δικαστήρια. Έπί Αγγλων οί βασιανιστάι κρισολόγοι έτιμωρούντο. Τώρα επί όμοσθών·οί βασιανιστάι κρισολόγοι έχρουνε τού έλεύθερον. Και μάλλον έμψυχώνονται.

Ο ΘΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΜΑΣ

ΓΚΑΖΟΤΕΝΕΚΕΣ

Σάν ιδείς εις τόν ύπνον σου γαζοτενεκέν, άν μεν και είσαι ύποψήφιος τού όνειρον εινε κακόν εύτος ή άλλως και θά τρομάξεις γρήγορα εις τινα περιόθειαν σου, ίσως και να ύποχρεωθείς να πληρώσεις χρήματα εις προστάτας τινάς όπου ξέρουν τάχα, και έμποδίζουν τού βρόντος των τενεκεδών. Εάν όμως δέν είσαι ύποψήφιος αλλά ψηφοφόρος τού όνειρον εινε καλόν και βλέπε λέξιν «ύποψήφιος».

Εάν πάλιν είσαι τοκιστής, γρήγορα θά εξηγήσεις τού όνειρον, μανθάνων ότι οί χρεώται σου έχασαν ο,τι είχαν και δέν έχουν να σε πληρώσουν. Τέλος εάν είσαι από αυτούς όπου άδειάζουν τούς βόθρους εργασία καλή σε περιμένει.

ΤΑ ΜΑΓΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Η κρίσις έτσάκισε τού κέφι όλων των επιχειρηματιών. Ο κύρ Στρατής μολατζότα ο Ανδρόνικος έπιμένει εις τας παλαιάς καλάς του συνηθείας. Είς τού καφενείον του τού Μακρυγιαλού, ένφανισθησαν έφέτες διάφορα αξιοπερίεργα θεάματα, όπως εινε εί Ταχράν μπήγδες, τά λαστιχένια κορίτσια, οί Καρχηκίόζηδες κ.λ.π. Ως και τού ταλέντο τού Ανδρέα εις τού πιάνο τού έχρησιμοποίησεν ο κύρ Ανδρόνικος μήπως σπάσουν τά μάγια τής στρίγγλας κρίσεως. Μα δέ έξυρέσει !

ΛΕΣΒΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΙΜΣΑΦΙΡΛΙΤΣ'

Χρόνια ήταν γιουλντάσ'α Παραστο'ιβγας γιού μπακάλης μι τούν Πρόδρομου τούν έμπουρα άπ' τή χώρα. Βλέπς ψούνιζι άπι φτόν τσ'ι μιέ που ειναν έγγιτους φιλίγισ, κάθα χρόνου τς Παναγιάς ήπιρνίντουν Ιμσαφιρ. Άλλά Πρόδρομους πουτέ· έν ειπι ά παρ τούν Παραστο'ιβγά στού σπίντιν, μου άπόμνι στού Μιτόχι. Βλέπς γοί Καστρινοί εινι πρηφάνι άθωπ τσ' έ καταδικώντι ά παφιν στού σπίντιν τς χουριάτις.

Παραστο'ιβγας πότι πότι παρακουνιόντουν μες τού νούντι, άμ γι ού Καστρινοί ήξιρι πουλλά λόγια τσ' εκουφίντουν, κουλάκιβγίντουν τάχα τού χουριάτ για να τούν έχι πιλάτ τσ' άγουγιάτ.

— Πέντε γρόσ'α για σένα κμπαρι καφές, εάλλουν έν τούν δίνου σ' έγγιτου τ'ν τιμή. Τ' Παραστο'ιβγά γι ού γιός σάν ήπουδάριψι(1) κατέβινι τσ'ι ψούνιζι πλιά φτός. 'Ηρι τς Παναγιάς τσ'ι Προδρομους καζάριψι τού Χαράλαμπ τού γιού τ' Παραστο'ιβγά ά τς κάνι κισά μι τά μάλρια, βλέπς τότεσου άκόμα έν ειχι άφτουκίνητα.

Αυό μάλρια ειχι τσ'ι ήρι καγι-νι.(2) Καλιτ'έψαντα Πρόδρομους τσ'ι γή κέρηντ γή Κουραλίγια, ενα κουπιλούδ άτζιλους, μι τς κουντες τς φούστις, ά τνή πγεις μες τού πουτήρ. Χαράλαμπους πλιά ούλου τσι λάλει τά μάλρια τσ' ήνταν με σιβνιέ γιατι σάσασ'ίντα στού δρόμου μι τνή μικρή.

Μην τά πουλυλουγούμι τού βράδ Χαράλαμπους μι τ'ν Κουραλίγια μλήξαντα τσ'ι τά μισάνιχτα θάν ήβγινι άπ' τούν οθνιέ σάν ήτσ'ι μούντου πατέραςιντις ά τά πούν ενα χέρ.

Απάντιχι τού κουπιλάτ τσ'ι γή καρδιάντ χτύπα σάν τού ρουλόγι τς άκκλησ'ας πότι θάν έρι έγγιτ'εινι γι ώρι !

Τίλουγια—άπι τ'ν κούρας' θάν ήνταν—πιάσι τσ'ι καλιμούρζι. Άμ σάν ήκσι τσ' έτρεξι γή πόρτα πιτάχισ'ι άπάνου τσ'ι πλάλιζι. Σάν τνή κόντιψι τσ' εδνινα μι μιάν άσπε' μακρυγιά φούστα να βγαίνι μουρμούρζι :

— Κόντιψα ά μη οί γνωρίσου μ' έγγιτου τ' φετάνα Κουραλίγια. Γιατι ήγοσις. 'Ηβγαλις τή ψ'χήμ. Τσ' ήνιζι τ'ν άγκαλιάντ ά τνή διχτεί.

'Ενα βουητό ήξι σι' άφριάντ τσι τά μάτιαντ πιτάξαν άσπέθις . . .

Σάν ήσ'νήριτι ειδι τούν Πρόδρου μου, άντις τ'ν Κουραλίγια, μι τ' νυχτικιά π' βάζιν·γ' οί Καστρινοί σάν παγαίνιν μερούς νιφούντου τ' νήχτα.

Πιράσαν κβέρα μερίς τσ'ι Χαράλαμπς ένήφάνιτσ'ι σπίντιν. Με σάν έμαθι άπι κάτ γιουλντάσ'αντ πους πάγι Πρόδρομους στη χώρα, πηγι πλιά τσ'ι φτός στού σπίντιν.

'Απ' έγγιτσι νε Χαράλαμπους

ΜΑΣΤΙΧΑΓΚΑΘΑ - ΑΣΤΙΒΕΣ - ΑΓΑΝΑ

ΤΡΙΒΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΓ. ΟΒΟΛΑΡΗΝ Ηρεσιτάμενος Τυπογραφείον ΘΑΝΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ (Ηρεσφυγικός Συνεισισμός)

Η ΕΛΛΗΝΟΦΙΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑΙ ΑΓΟΡΑΙ

Υπό Βαρωνίσκης ΤΑ

Το τοιοῦτον εἶνε, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς καί... ἀνάνδρια, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις. Ὁ γενναῖος καὶ ἱπποτικός πολεμιστὴς κτυπεύει φανερά μὲ τὸ δικό του χέρι. Οὔτε δολοφονεῖ, ἐπιπίπτων κατὰ τῶν ἀνυπέπτων ἐπισκεπτῶν οὔτε καταδέχεται νὰ εἰσέλθῃ δεκαπενταετίαι παγίδας.

Τὸ πολὺ πολὺ πού εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτραπῇ ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς καλῆς ἑλληνοπρεπούς συμπεριφορᾶς εἶνε ἡ πρόσληψις ὡς βεβηθὸν ὄρειον κορασίον, ἂν ἕως πρὸς νὰ μένουσιν πλησίον τῆς κυρίας διὰ νὰ προσελκύουσιν πελάτας, ὡς μίαν ἐλκυστικὴν βιτρίνα, χωρὶς ὁμῶς νὰ ἐπιτίθενται.

Τέλος ἡ πραγματικὴ φιλελευθέρως πωλήτρια θάβηκε νὰ μὴ λησμονεῖ ὅτι δὲν ἔπρεπε μεγαλειότητα ἐκδηλώσει ἀπανθρωπίας ἀπὸ τὴν ἐξέσκησιν πύσεως ἐπὶ τῶν ἐπισκεπτῶν, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ πληρώσων ὅσα ἡ ἀπερίσκεπτος βουλημία τῶν πωλητριῶν ἀπαιτητικῶς ἀναμένει. Ἐὰν δὲ ἡ ἐπιθυμία τῆς νὰ συγκεντρώσει περισσώτερα ποσὰ ἀπὸ ἄλλας κυρίας εἶνε πολὺ σφοδρὰ δὲν ἔχει περὰ λησμονοῦσα τοὺς μὴ εὐποροῦντας ἐκ τῶν φίλων τῆς, νὰ ἀναπληρώσει ἐκ τοῦ ἰδίου τῆς βαλαντίου τὸ ἐλλείπον.

ΕΠΙΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς τὸ προτελευταῖον φθλον μας εἶχομεν, δημοσιεύσει ἕνα ἔρωτικὸν ποίημα, ἀντιγραφὸν ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν πρόχειρον ὁ δὲ τῆς καπνοπώλιδος κ. Κούλας Τριανταφυλλίδου, μὲ τὴν δεδιότητά οὗτι τὸ ποίημα ἴσως εἰς τὴν ποιητικὴν Κούλαν. Ὡς ὁμῶς ἡ ἴδια μᾶς πληροφοροῦσε δὲν ἐπρόκειτο εἰμὴ περὶ συλλογῆς λαϊκῶν λιανοτράγουδων τὰ ὅποια τῆς ἔδωσαν, ἐτὰ τράδηξε δηλαδὴ ἡ καρδιά τῆς καὶ τὰ κατέγραψεν εἰς τὸ τεφτεράκι τῆς.

Ἡ αὐτὴ ἀκευσία συνεργάτις μας μᾶς πληροφοροῦσε ὅτι ὁ ἐν τῇ σημειώματι μας ἐκείνῳ ἀναφερόμενος νέος, δὲν τὴν ἔχει νυμφευθεὶ διὰ πολιτικοῦ γάμου ἀλλὰ ἔχει ἐπιθετηθεὶ παρ' αὐτῆς, ἐπειδὴ εἶνε καλὸ παιδάκι, τὴν ἐκτιμᾷ καὶ τὸν ἐκτιμᾷ καὶ ἐπειδὴ εἶνε μόνη εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀπροσπάτευτη καὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον πού νὰ τὸν λογαριάζουν λιγάκι εἰ χωροφύλακες εἰ ὅποιοι ψευδίζουσιν βερεσὲ τοιγάρνα καὶ ἀργοῦν νὰ τὴν πληρώσουν.

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας, τὸ δὲ ἄνεμα τοῦ καλοῦ φιλοστέργου υἱοῦ εἶνε Βλάχος, δὲν καὶ συγχαιροῦμεν εὐχόμενοι αὐτῷ μακροήμερον...

ψούνζι ἀπ' τοὺν Προδρόμου, νὰ Προδρόμους πῆγι πλιά ἱσαφίς. ΚΟΠΣ ΓΛΩΣΣΑΡΙ. 1. Σὰν ἐμαγάλωσα, ἐνηλιώθη. 2. Ταιριαστά, ἴσα ἴσα.

ΠΟΔ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ (Σχολεῖον Πετεινοῦ) - ΔΟΥΝΑΙ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ

Θέλεις πάντα μέσα νάσαι καὶ ὁ πρῶτος ἐκ τῶν πρώτων, καὶ νὰ τρώς, καὶ νὰ κοιμᾶσαι, μὰ παντοῦ νὰ κάνεις κρότον; βλέπε πάντα τὸν καιρὸ, πού ὁ ἄνεμος φυσᾷ, νὰ κολλᾷς τὸν ἰσχυρὸ, καὶ θὰ τρώς καὶ τὰ μισά. Τούτο δὲ τὸ κατορθώσεις διὸν προσοχὴ δὲν δώσεις σ' ὅ,τι ὁ κόσμος θὰ σοῦ πεῖ, καὶ σοῦ λείπει, κ' ἡ ντροπὴ. Χώσου, χώσου θαρραλέως στὸν μεγάλον τῆς ἡμέρας, κ' ἀπὸ τράγος πειναλέος μὲ χουσοῦν θὰ γίνεις δέρας· τάιζε τὸν παππαγάλο, τὸ σκυλί του, τὸ γατί, ἀδειαζέ του κ' ὅ,τι ἄλλο ἢ ἀνάγκη θ' ἀπαιτεῖ, κ' ὅταν τρώς σβεφικὰ καὶ μπουφλα σκύψι, φίλα καὶ παντούφλα. Τί λές, βρε Κοκκορῖκο μου, ἀκόμα συλλογίζεσαι; ἂν πρόκειται γιὰ τὴν τιμὴ νὰ μὴ πολυσκοτίζεσαι. Ὅταν σοῦ λείπει ὁ παρᾶς καὶ δὲν τὸ φέρν' ἡ ράστη νὰ παύσεις νάσαι φουκαῆς, πέρ' τὴν τιμὴ καὶ βρεσ' τη καὶ ρούφα τὸ ζουμί τῆς, νὰ καταλάβεις εἰς τὴν στιγμή τί γλύκες ἔχει κ' ἡ τιμὴ καὶ πόσ' εἶνε οἱ καῦμοί τῆς.

Ἀνατολίτικες ἱστορίες

ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΩΡ

Κάποιος Ἀνατολίτης πλοίαρχος, Ρωμηός, ἐνοεῖται, ἐφύλασε μὲ μεγαλόπρεπη Μπουμπάρδα, καὶ λοιποὺν ἐθεώρησε ταιριαχτὸ νὰ τῆς δώσει τὸ μεγαλόπρεπον ὄνομα «Ναβουχοδονόσωρ».

Πηγαίνει τότε στὸν Τούρκον λιμενάρχη.

— Ἐξοχώτατε, ἦρθα νὰ μοῦ βγάλτε τώρα τὰ χαρτιά.

— Χαρτιά γιὰ τὸ καινούργιον καίκι; εὐχαρίστως.

Κι' ἀνοίγει τὸ τεφτέρι του νὰ καταγράψῃ.

— Ἰδονομά σας;

— Καπετάν Κωσταντῆς. Τὸ σημείωσος.

— Τί εἶδος πλοῖο;

— Μπουμπάρδα.

— Τῶγραφε.

— Τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου;

— Ναβουχοδονόσωρ. Τινάχτηκε σὰ νὰ πάτησε φίδι.

— Αἴ!!!... — Ναβουχοδονόσωρ.

— Ἀστεύεσαι; Πῶς νὰ τὸ πῶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ προπάντων πῶς νὰ τὸ γράψω;

— Ναβουχοδονόσωρ, σοῦ λέω.

— Ἐμὲ τζάνονι καπτάν! (Μὴ ψυχὴ μου καπετάνιε).

— Αἴ καὶ ὕστερα; — Ἐλο, ἄς γράψουμε Ἄη Νικόλας νὰ τελειώνει. Ὁπραχτικὸς ὁ ἀνθρώπος ἦβρε τὴνπραχτικὴ λύση.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΣΤΑ ΒΑΤΙΡΑ

Τοῦ καλοῦ ἀνικατούμενου εἶνε πάντα μὲ καλὸ. Μὰ τὸ' τοῦ κακοῦ, κρημνέλιμ, ἔχι μέσαντ τ' καλοῦ τ'ς παποῦδης σὰν πού τ'ς ἔχι τὸ' τοῦ χιμουνηκό... (1) Νὰ τὸ' γὰ μὲ τοῦ κρημνέλιμ,

τοῦν Καετάνι τοῦ σου- [παθῆλιμ] ἀπὶ χτές στὰ Βατιρά. Στου τσ'κραὶ ἐλέπς, γι [ἀλιποῦδης] ἔ ληῶντι καμμιὰ φουρά. Τσ' ἰγού Τίνις, ἀλέ- [πους φίνους,] μὲς τ'ν Ἀγιάσ'ου ἦθιλι [νάνι] τώρα πῶχι τσ'ινούργι [νταβᾶδης] μὲ τὴ γιναίκαντ, γιὰ [χουραμό;

Ἐκουψ κ' ἄνι-μάνι νὰ γλυτώσου ἀπὶ τ'ς παπάδης πού θὰ μ' ἐγάλιν ἀφουραμό ἱπειδῆς σὰν ἀγαπίζου μὲ τ'ν παλιουκαχπὲ τὴ γιναίκαμ. Ὅσου τῶρξα τὸ' γυρίζου ἔδιου μὲς τὰ δνά, μὲ τ' τρέκαμ τὸ' θαρρεῖς ἔχου Λαμπρή Μπάμ! ἀρτύτ'σ'α, μπουμ! μχιουφᾶδης μπάμ! τρυγόνια, τσ'ιφαλάδης μπάμ-μπάμ τ'ς ἀργιουπιτνὸ! Ὅς τὸ' σ'τ'ς σπίνι ρίχτου τ'ς φιτνοί! Τοῦ Μαρένι θέλι (ἀ χερεῖ) τὸ' ἐ διαλέγι μουγάλα πλέλια. Κᾶνε'ιντουν τὸ' τὰ σ'κουπλέλια φτάνηγτουν μόνου γὴ χερὰ πού δὲν ἔχι ἰνικουτ'ερά μὲς τν καλύδαντ. Μουναχέσιντ κἀτι τὸ' γλιντὰ τοῦ διόσιντ. Πάιναι; θὰ κἀτε ἀ φᾶ. Νύσταξι; Γέρονι στοῦ σουφᾶ. Μῆλι ψ'ύλι, μῆλι θουδᾶρις μῆλι ζούλις, μῆλι μπόρις.

Ἐέρσα σ'ὸ τὰ Βατιρά; Ἐἶνε τόπους μὲ φουρά! ἕνας τόπους μὲ τὰ οὐλκντ' μὲ χουνιφτικὰ νιρά, ἀμμουδιᾶς, ψέρικα, τσ'αμλίτ'σ'α κέσμου ἔσ, πέρτ'σ'ε τ'ς ἀρτύτ'σ'α. Ἐχι μπαχτ'ε'δης, ὅτ'σ'ε τ'ς ἀμπέλια τοῖ Ζιρβὸ πού σκᾶ στὰ γέλοια ἀπ' ταχτέρ τ'σ'ακ ἄ νυχτιάσ' Κᾶ-χᾶ-χᾶ (ἰλᾶ ἀπ' καρδιάντ τὸ' παγαῖνι καλὰ γὴ δλιάντ. Πλεὶ λέθ κουσ'ιφτάμσ' οὐζύτις στες τραταροὶ τὸ' στες ζουμριτίς. Πλεὶ ντουμάτις σὰν καρῶδης τὸ' μιλιτζᾶνις σὰν ἀπίδης! Πλεὶ ρατσ'ι-γκᾶς, τὸ' καφέ, βᾶξ' μὲ πῆσ'νι κερῶβᾶλλα σὰ γίρουντυκὸρ κουπέλλα, τὸ' μὲς κἀνι τὸ' τοῦν ἐφέ ἄμα τ' παραπονηθοῦμι πούς μαθὲ θὰ ψ'κουθεῦμι. Ἐἴτε εἶνε τὸ' ἰ Καρᾶσκους γιᾶθ Στρατῆγης, σὰ δτινα προέσκους φουνακᾶς, χουρατατζῆς χαρτουκαίχτης τ'σ' κεδγατζῆς. Ἀμα καίξ' μὲ τ'ς φίλοντ φτούλι τρώγτι κᾶτα-μὲ τ'ς σ'τ'ύλι. Τσ' ἄλλη καλοὶ ἀθρῶπ γκιδιζᾶδης μὲ καρδιᾶς ντουλμᾶ-μπαχτ'σ'ιδης, τὸ' πῆρνοῦμι φίνε τ'ν ὄρα. Ὅ μ'πεῖς: Ἐν ἔχου θουδᾶρα τὸ' μὲ τῶ τ'ς ἰγνᾶικας γι ἔννοια! Ἐἴπαμι γιὰ! Τοῦ καλοῦ ἐν τοῦ βῆστς στυὸν κέσμου σκᾶτου. Ἐἴπαμ (2) λέγεις ἄ μὴν ἔστ φέτου τ' ἔδιου πέρα καμμι Τζένια;

TINIS

Υ. Γ. Στείλιμ τὸ' ἄλλου κτι τσ'ατμάδης μὰ ἔχι χουντροί, γιὰ τ'ς τσ'ιφαλάδης Τ.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ: 1. Καρποδῆ. 2 Ἐπειτα.

Νοιώματα (Γνήσιο)

Σμίγει ἡ τρίχι μὲ τὴν τρίχα κὶ ἀναπαύεται μὲ τὴν τρίχα. (Μὰ τοῦ κατεπνέει τ' λημεῶς ἐν εἶν ἐφτεῦ π' βᾶξ' ἰ νοῆς). Λύσις: Μᾶτι

ΓΕΛΑΤΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ

Μεταξὺ βουλευτῶν. Ἄκουσες τὸν Γιώργη πῶς ροχάλιζε μὲς τὴ Βουλή σημερα τὸ πρῶ; Φοβερός φίλε μου — Τον ἄκουσα λές! Ἄφοῦ μὲ ξύπνησε.

Σὲ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο. — Αὐτὸ τὸ κέντρο θα εἶνε ἀνοιχτὸ πρὶν ἀπὸ μὴ βδομάδα. — Πῶς τὸ καταλάβετε κύριε; — Μὰ ἀπὸ τὸ ψῆφι πού μοῦ σερβίρατε.

— Τὶ καλὸ παιδί! Βοηθᾶς τὴ μαμὶ σου; — Πῶς! Θὰ μετρήσω τὴ κουτάλια ἰφοῦ πάρετε τὸ τσᾶι.

— Δὲν ἔχεις ταβατούρια μὲ τὴ γυναίκα σου ὅταν γυρίζεις σπῆτι σπῆτις τρεῖς τὸ πρῶ; — Κόποτε ναί. Μὰ συνηθῶς προφταίνει νὰ ξεμπερδέφει τις δουλιές τῆς ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα.

— Ἐουχάσατε κυρία μου. Δὲν ἔχετε μῆτε πυρετὸ καὶ ἡ γλώσσα σας εἶνε πολὺ καλὴ.

— Πῶς ἦθελα νὰ τᾶκουγαν αὐτὸ οἱ φιληνάδες ἕμου γιαντρέ, πού μὲ λένε κακόγλωσση.

— Τὶ φοβερὸ ὄνειρο εἶδα χθὲς τὸ βράδυ! λέγει ἕνας μπεκρῆς.

— Τὶ ὄνειρο εἶδες; — Ἦμουν ἐπάνω σ' ἕνα νησί... — Κι' αὐτὸ τὸ ὄνειρο εἶνε φοβερό:

— Τί λές! Γιὰ σκέψου το λιγάκι πῶς ἦμουν ἀπὸ παντοῦ τρίγυρισμένος ἀπὸ νερό.

Ἡ ΣΑΜΑΝΤΟΥΡΑ

Εἶνε τώρα καιρὸς πού τὸ Ἴταλικὸ δακρόνι πῆρε τὴν σαμαντούρα τοῦ ὑπο κατασκευὴν λιμενοβραχίονος μὲ τὴν ἄγκυρά του πολὺ μακρὰ. Τὰ δακρόνια π' ὄ προσεγγίζουσιν εἰς τὸ λιμᾶνι μας πρῶτη φορὰ μετὰ τὴ μετατόπισι τῆς σαμαντούρας, βλέποντας ἔξαφνα κ' ἐνῶ πλέουσιν διωταχῶς, τὸ πρᾶσον γῶς μπροστὰ στήν πλώρη τους ἀνακόπτουσιν φεβσμένα τὸ δρόμο τους, νυμίζοντας τὸν λιμᾶνι ἔειψα νὰ προσεαράξουσιν στυὸν ἕμῶνους μας. Εἶνε τάχα δὲσκαυτὸ νὰ ἐπαναφερθεῖ ὁ ἀποπλανηθεὶς φάρος εἰς τὴν θέσιν του;

ΓΡΑΨΙΔΙΑ-ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΙΚΑΡΑ

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Σύλλογος γεροντοπαλικᾶρων Ἀκρωτηρίου τὸ ἔχει ρίξει ἐσχάτως εἰς τὸ πιστόν... ἀφθίτου βυσινάδας καὶ εἰς τὴν καφεδομαντεῖαν. Μέχρι τοῦδε ἦτο γνωστὸν ὅτι ἡ καφεδομαντεῖα ἦτο προσφιλεῖς ἐνασχόλησις τῶν γραμμάτων. Ἰδοὺ ὁμῶς ὅτι καὶ οἱ ἄνδρες ὅταν γράσσουσιν καὶ δὲν ἔχουσιν ἢ δὲν ἠμποροῦν τίποτε ἄλλο νὰ κάμουν ἐξομολογῶνται πρὸς τὰ γρατῆα.

ΕΚΛΟΓΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ο «Τρίβολος» εἶχεν ὑποσχεθεὶ εἰς τὸ προηγούμενον τοῦ φύλλον νὰ δημοσιεύσῃ σήμερον τὰ προγράμματα δλων τῶν συνδυασμῶν τῶν κομμάτων, Πανελληνίων τε καὶ τοπικῶν. Μετ' ἐπισταμένην δὲ μὲς μελέτην τῶν ἐν λόγῳ προγραμμάτων ἐπέσθη ὅτι εἶνε ὅλα τὰ ἴδια, καὶ ἐχάρη χαρὰν μεγάλην διότι δὲν θὰ ἐβρεθεῖ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χαραμίσει τὰς στήλας τοῦ διὰ τῆς καταχωρήσεως σπουδαιοφανῶν φουσκωμένων λόγων καὶ ἀληθοφανῶν ψευδῶν κατ' ἐπίφασιν μὲν διαφορετικῶν πράγματι δὲ μὲς εἰς τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς καὶ διὰ τῶν αὐτῶν μέσων ἀποβλεπόντων καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν κινήτρων κινουμένων.

Τοιοῦτοτρόπως, ἀποφεύγει τὸν σκόπελον τῆς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶσων προγραμματικῶν ἀνοησιῶν διὰ τῆς φιλοφρονείας, ἐνὸς προγράμματος εἰσυδήποτε ὑποψήφιου, εἰσυδήποτε κόμματος, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ μὲν ὑποψήφιοι δλων τῶν συνδυασμῶν θὰ ἀναγνωρίσουν τὸ πρόγραμμα ὡς ἰδικόν των οἱ δὲ ψηφοφόροι γενικῶς θὰ μείνουν ἱκανοποιημένοι, καὶ θὰ δεχθῶν νὰ ἀεπατηθῶν ἀκόμη μίαν φορὰν — φοβούμεθα ὅχι τὴν τελευταίαν — ψηφίζοντες ὁ καθεὶς τοὺς ἐνδεδειγμένους, κατὰ τὴν ἀντίληψίν του, νὰ σώσουν τὴν Πατρίδα!

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ Νομοῦ Λέσβου

Ἀγαπητοί μου συμπολίται,
Ἴδου ἐγὼ καὶ πάλιν ἐνώπιόν σας. Μία δλόκληρος τετραετία διέβη ἀπὸ τὴν τελευταίαν φωνὴν ὅπου εἴχομεν συναντηθεῖ. Ἐνθυμεῖσθε; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἦτο μόλις χθὲς! Καὶ ὅμως εἶνε τέσσαρα χρόνια. Σωστὰ τέσσαρα πού δὲν ἔχομεν ξαναἰδωθεῖ! Καὶ ἴδου ὅτι ξαναἴλθα εἰς τὸ χωριὸ σας. Γνωρίζετε δὲ διατί; Διότι σὰς ἀγαπῶ. Διότι πονῶ τὸν πόνον σας. Διότι νοιώθω τοὺς πόθους σας ὡς ἰδικούς μου, καὶ θέλω νὰ σὰς βοηθήσω τιθέμενος εἰς τὴν διάθεσίν σας. Δὲν ἔμπορῶ, ἀγαπητοί μου συμπολίται νὰ σὰς βλέπω νὰ ὑποφέρετε. Ἐμαθα ὅτι εἰσθε πολὺ πτωχοὶ, ὅτι χρεωστεῖτε εἰς τοὺς τοκογλύφους ὅλα σας τὰ ὑπόλοιπα ὑπάρχοντα, ὅτι ἔδεν τρῶτε παρὰ δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος λίγο ξερὸ ψωμί, ὅτι εἰσθε ἄρρωστοι καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ πληρώσετε μήτε γιατροὺς μήτε φάρμακα, ὅτι σὰς κυνηγοῦν οἱ ἐνταλματοφόροι χωροφύλακες ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα. Καὶ ἐπειδὴ σὰς ἀγαπῶ πολὺ, δι' αὐτὸ ξαναἴλθα διὰ νὰ σὰς ὑποδείξω τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ διορθωθῶν ὅλα αὐτὰ τὰ κακά.

Θὰ εἰποῦν ἴσως μερικοὶ ἀπὸ σας: Ἀφοῦ μὰς ἀγαπᾶτε διατί δὲν

ἤλθατε νὰ μὰς δῆτε τόσα χρόνια! Ἀπαντῶ: Ἄλλα ὑψηλότερα καθήκοντα καὶ γενικώτερα συμφέροντα μὲ ἐκράτουν εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ θὰ ἀναγνωρίσετε πιστεύω ὅτι ὅταν ἕνας βουλευτὴς ἐργάζεται ἐπὶ τῶν γενικῶν συμφερόντων, ἐξυπηρετεῖ κατὰ φυσικὸν λόγον καὶ τὰ ἀτομικὰ τῶν πολιτῶν συμφέροντα.

Ἄλλ' εἶνε πιθανὸν πολλοὶ ἀπὸ ὑμᾶς νὰ σκεφθοῦν ἐπίσης, ἐνδομύχως ἴσως, ἀλλὰ νὰ τὸ σκεφθοῦν: Λέγει πὼς μὰς ἀγαπᾶ, ἐνῶ ἡμεῖς ἔχομε παροιμία πού λέγει «μάτια πού δὲν βλέπονται γρήγορα λησμονοῦνται» καὶ αὐτοὺς ἔκανε τέσσαρα χρόνια νὰ μὰς δεῖ. Αἶ, λοιπὸν κύριοι, μάθετε ὅτι δὲν σὰς λέγω ψέματα. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἀναθεωρήσετε καὶ διορθώσετε τοὺλάχιστον, προκειμένου περὶ ἐμοῦ, τὴν ἐσφαλμένην ταύτην καὶ ἀδικὸν παροιμίαν.

Σκεφθεῖτε: Διατί θὰ ἠχοχόμη νὰ σὰς ἰδῶ ἂν δὲν σὰς ἠγάπων; Διατί; Μήπως διὰ τὰς ψήφους σας; Ὅχι βίβαια. Πόσους παράδες κάνουν αἱ ψήφοι! Καὶ τί συμφέρον σὰς παρακαλῶ ἔμπορῶ νὰ ἔχω ἐγὼ ἀπὸ τὸ βουλευτικόν; Κανένα, ἀπολύτως. Ζημίαν ἔχω συμφέρον ὅμως ὅχι. Πλανῶνται πλάνην οἰκτρὰν οἱ πιστεύοντες ὅτι ἡ βουλευτικὴ ἀποζημίωσις εἶνε δυνατὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ ἕνα ἄνθρωπον, μορφωμένον πού δὲν ἔμπορῶ νὰ ζήσῃ σὰν ζῶον μετὰ τὸ συμπάθιο ὅπως δηλαδὴ ζεῖτε σεῖς ἐδῶ πέρα — μὴ πρὸς κακοφάνισμόν σας — ἀλλὰ θέλει τὸ καλὸ του φαγὶ μετὰ μουσικήν, τὸ ροῦχο του, τὸ ραμένον στὸν ἀκριβώτερον ῥάφτη, τὸ μεταξωτὸ του πινκάμισο καὶ τὴν κάλτσα, τὴν ἐρωμένην του ἢ μᾶλλον τὰς ἐρωμένας του, τὴν γκαρσονιέρα του, τὰ ταξίδια του, τὰ λουτρά του, τὴν ἐξοχὴν του καὶ λοιπὰ καὶ λοιπὰ! Ποῦ νὰ πρωτοξοδέψῃ κανεὶς τὴν πενιχρὴν του βουλευτικὴν ἀποζημίωσιν; Δὲν ἐπαρκεῖ οὔτε διὰ ταχυδρομικά. Ἐὰ μού εἰπῆτε ἴσως: Ἀφοῦ ἔχετε τζάμπα φάκελλα τί ταχυδρομικά; Τζάμπα φάκελλα ἔχομε μόνο τρεῖς χιλιάδες τὸ χρόνον. Ἄλλὰ ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε ὀλίγα εἶνε καὶ οἱ φίλοι πού τὰ παίρνουν. Σχεδὸν οἱ φίλοι καὶ αἱ φίλαι τὰ ἐξοδεύουν ὅλα τὰ βουλευτικὰ φάκελλα ἡμεῖς δὲ καταξοδευόμεθα, πληρώνοντες γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν μας.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἂν καὶ ζημιώνομαι ἀπὸ τὸ βουλευτικόν, ἔρχομαι καὶ ζητῶ τὴν ψήφον σας, θὰ εἰπεῖ ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

Θὰ διεφύρον τὰ πράγματα ἂν ἤμην ἀπὸ ἐκείνους πού κάνουν λοβιτοῦρες ἢ τίποτε μεσάζων, ἐὰν τέλος ἐχρησιμοποιοῦν τὸ ἀξίωμά μου διὰ νὰ εἶμαι κοντὰ εἰς τὸ καζάνι τοῦ Δημοσίου πλούτου, νὰ ἔχω τὰ μέσα καὶ νὰ τὸ ξαφρίζω. Ἀλλὰ ἐγὼ εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς δὲν

εἶμαι τοιοῦτος. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ ἀντίπαλοί μου τῶν ἄλλων συνδυασμῶν οἱ ὑποψήφιοι, οἱ ὁποῖοι ἤλθον πλὴν ἀπὸ ἐμὲ ἢ θὰ ἔλθουν βραδύτερον νὰ σὰς ἐξαπατήσουν διὰ νὰ σὰς ἀφαιρέσουν τὴν ψήφον σας.

Εἶνε βέβαιον, ἀγαπητοί μου συμπολίται ὅτι ἐγὼ μὲν δὲν ἔχω κανένα συμφέρον ἀπὸ τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα ἐνῶ σεῖς ἔχετε κάθε συμφέρον νὰ μὲ προτιμήσετε καὶ νὰ μὲ ἐκλέξετε.

Ὅμιλοῦν παλλοὶ ἀπὸ ὑμᾶς περὶ νέων ἀνδρῶν! Τί ἀστεῖον! Οἱ νέοι ἄνδρες ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε ἀτζαμηδες εἶνε καὶ πολὺ πεινασμένοι. Καὶ θὰ πέσουν μετὰ τὰ μούτρα στὶς λοβιτοῦρες καὶ τὶς κλεψίεις καὶ θὰ γδύσουν καὶ σὰς καὶ τὸ Δημοσίον. Ἐνῶ ἡμεῖς οἱ παλαιοὶ εἶμεθα τοῦλάχιστον μετὰ χορτάτο μάτι... Εἶνε ἕνας σοβαρὸς λόγος αὐτὸς καὶ ἀπορῶ πὼς μέχρι σήμερον δὲν τὸ ἀντελήφθη ὁ Λαὸς νὰ ζητήσῃ νὰ ἐκλέγωνται οἱ βουλευταὶ διὰ μίαν τεσσαρακονταετίαν ἢ καὶ ἰσοβίως. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τότε τὰ πράγματα θὰ ἦσαν δι' ὅλους καλλίτερα καὶ τὰ κρατικὰ οἰκονομικὰ ἀνθηρότερα.

Ἄλλ' ἂς εἶνε. Τὸ κόμμα μας, ἔχει εἰτοιμηθὲν σχετικὴν τροποποίησιν τοῦ Συντάγματος ἢν καὶ θὰ ἐπιδιώξῃ ὅταν τιμηθεῖ διὰ τῆς ψήφου σας. Εἶδομεν ὅμως ποῖα μέτρα σκέπτομαι νὰ λάβω διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν σας ὅταν τιμηθῶ διὰ τῆς ψήφου σας.

Θὰ πατάξω τὴν τοκογλυφίαν δι' ἐνὸς εὐφυεστάτου νομοσχεδίου, τὸ ὅποιον ἔχω εἰτοιμηθὲν καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ὑποχρεωθῶν οἱ τοκογλύφοι νὰ πάρουν εἰς τὴν κατοχὴν των ὅλα τὰ κτήματα τῶν πτωχῶν, ἐναντι τῶν χρεῶν πού ἔχουν πρὸς αὐτοὺς. Ὅταν γίνῃ αὐτὸ, δταν ὁ Λαὸς δὲν θὰ ἔχει πλέον κτήματα ἢ ἀστικά ἀκίνητα εἰς χεῖρας του, οἱ τοκογλύφοι δὲν θὰ ἔχουν νὰ γλύψουν τίποτε. Καὶ ἔτσι θὰ ἠσυχάσετε ἀπὸ αὐτοὺς ἀπαξ διὰ παντός.

Καὶ πὼς θὰ ζοῦμε; θὰ μὲ ἐρωτήσετε. Πὼς θὰ ζήτε; θὰ σὰς εἰπῶ ἀμέσως. Ἐργαζόμενοι. Σήμερον δὲν ἐργάζεσθε διότι δὲν ὑπάρχει ἐργασία. Ἐχετε σεῖς εἰς χεῖρας σας ἀκόμη καὶ κτήματα καὶ σπίτια. Ἐνῶ οἱ τοκογλύφοι, ὅταν τὰ πάρουν εἰς τὴν κατοχὴν των, διὰ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ νόμου πού θὰ ψηφίσω, θέλοντας καὶ μὴ, διότι ἔχουν καὶ τὸ ἀπαιτούμενον χρεῖμα, θὰ σὰς παρακαλέσουν νὰ ἐργασθῆτε διὰ νὰ καλλιεργήσουν καὶ νὰ κερδίσουν περισσότερα.

Ἐπάρχουν μερικοὶ ἀνόητοι, δημοκόποι πού κηρύσσουν τὴν ἰσότητά των ἀνθρώπων πού δὲν ἀναγνωρίζουν πλουσίους καὶ πτωχοὺς καὶ πού θὰ σὰς εἰποῦν ὅτι ὅταν τοὺς ψηφίσετε θὰ σὰς κάμουν καὶ σὰς πλουσίους. Μὴν τοὺς ἀκούτε.

Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται. Κυτάξτε τὰ δάκτυλα τῆς μῖας μου χειρὸς. Εἶνε ὅλα ἴσα; Ὅχι. Κυτάξτε τὰ δένδρα. Εἶνε ἔδρα ἴσα; Κυτάξτε τὶς μύτες σας. Εἶνε ἴσες; Πὼς λοιπὸν αὐτοὶ θὰ ξέρουν τὴν ἰσότητα πού εὐαγγελίζονται; Ἄλλ' εἰ πλούσιοι εἶνε ἀπαραίτητοι εἰς τὴν κόσμον τοῦτον καὶ διὰ δύο ἀκόμη λόγους. Πρῶτον διότι ἂν δὲν ἦσαν αὐτοὶ νὰ γεμίζουν τὴν Κόλασιν δὲν θὰ πηγαίνατε σεῖς οἱ πτωχοὶ εἰς τὸν Παράδεισον. Τοῦλάχιστον δὲν θὰ πηγαίνατε ὅλοι. Διότι εἶνε προφανὲς ὅτι ἀφοῦ ὁ Πανάγαθος ὅστις ἐποίησε τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ κατασκεύασε Κόλασιν καὶ Παράδεισον δὲν θὰ δεχθεῖ ποτὲ νὰ ἀφήσῃ ἀκατοίκητον τὴν Κόλασιν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐγέμιζεν ἐν ἀνάγκῃ καὶ μετὰ πτωχοὺς, ἂν ἔλειπαν οἱ πλούσιοι.

Ὁ δεύτερος εἶνε ὅτι ὁ κόσμος δὲν θὰ ἔμπορῶν νὰ ζήσῃ οὔτε μίαν ἡμέραν χωρὶς ἀφεντικά. Καὶ ἀφεντικά εἶνε, ὅπως γνωρίζετε, ἀπὸ τότε πού ὑπάρχει ὁ κόσμος, οἱ πλούσιοι. Θέλετε καὶ ἐπιχειρήματα; Κυτάξτε ἕνα ἀραμπᾶ, ἢ βωϊδάμαξα.

Ἐμπορεῖ νὰ κινηθεῖ ἂν δὲν ὑπάρχει ἕνας ἀφέντης, ὁ καταγωγὸς μετὰ τὸ καμισὶ ἢ τὴν βουκέντρα καὶ τὰ ζῶα πού τὸν τραβοῦν; Ὅχι βέβαια. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰ βαπόρια καὶ μετὰ τὰ ἐργοστάσια καὶ μετὰ τὰ κράτη. Τὶ τὰ θέλετε τὰ λόγια; Οἱ πλούσιοι εἶνε ἀπαραίτητοι εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ τρώγῃ κοντὰ τοὺς ψωμί ὁ φτωχόκοσμος.

Διὰ τοῦ ἀνωτέρω σοφοῦ νομοθετήματος θεραπεύονται αὐτομάτως ὅλα αἱ ἀνάγκαι σας. Κτήματα δὲν θὰ ἔχετε πλέον διὰ νὰ φοβεῖσθε νὰ σὰς τὰ πάρουν ἢ νὰ βάλετε διποθήκην. Θὰ ζήτε ἐργαζόμενοι διότι θὰ ὑπάρξῃ ἐργασία. Φόρους δὲν θὰ πληρώνετε, καὶ οἱ χωροφύλακες δὲν θὰ σὰς κυνηγοῦν διότι «οὐκ ἂν λάβεις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος». Καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ μεταβῆτε καὶ θὰ τὸ σρώσετε γιὰ καλὰ καὶ διὰ παντός εἰς τὸν παράδεισον καὶ μάλιστα ἐν τόπῳ χλοερῶ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνῶ οἱ πλούσιοι θὰ μεταβῶν εἰς τὴν Κόλασιν καὶ θὰ βράζουν μαζί με τοὺς Δεσποτάδες εἰς τὴν πίσσαν, μέσα εἰς καὶ καζάνια πελώρια.

Ἴδου διατί εἶμαι βέβαιος ἀγαπητοί μου συμπολίται ὅτι θὰ μὲ ψηφίσετε. Σὰς παρακαλῶ ὅθεν νὰ ζητωκραυγάσετε μαζί μου. Ζήτω ὁ Λεσβιακὸς Λαός.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὁ νεαρὸς διοπτροφόρος ἐραστὴς ὁραίας κυρίας, ὑπὸ τοῦ συζύγου της. Ὁ γνωρίζων τι περὶ αὐτοῦ ἂς εἰδοποιήσῃ τὰ γραφεῖα μας.